

чѣе; тя са помира вече съ Главка и Главкъ бѣ я простилъ, тя са намѣрваше до реброто му и Главкъ я милваше по русата коса, Главковото дыханіе вѣяше по лицето ѝ; Юна, жестоката Юна не присѣжествуваше, нѣкоя друга не искаше ласканіята и милваніята му. Да, въ забравеніето на минжлото и на бжджцето, тя осѣщаше себе си благополучна, и тѣзи минута бѣше достойна за сладко въспоминаніе, единственната блаженна минута на бѣдния ѝ и малтъкъ възраст; тѣй пеперудата са увлечена отъ змнпото слънце са стопля за една минута докато я налетѣ бореѣ който ще я замръзѣ преди още да настѣпе мракътъ. Небето на Недія тогасъ не бѣше студено като изпонапредъ, и разждѣкътъ ѝ, който трѣбаше да ѝ покаже непостоянството на атмосферата тогасъ не ѝ представише друго освѣнъ животворната роса на онѣзи минута.

— Хубава коса имашъ, Недіе, рече ѝ Главкъ, колко е была честита майкати когато я е милвала!

Въздѣхнж Недія. Не са е была родила, види са, отъ робы, по отбѣгваше отъ сѣка приказка за родителѣ си; и да ли е происхождала отъ знаменитъ или отъ долеъ родъ туй бѣше неизвѣстно и на благодѣтелиѣ ѝ и на сѣкиго другиго поради голѣмото разстояніе на отечеството ѝ. Туй чедо на злополучіето и на тайната доле и са дигнж като птиче и пѣтемъ само са показва подъ стрѣхата ни; видѣхмы го да хвърка, но не знаѣмы отъ дѣ доле и кѣдѣ отива.

Между туй Недія умцелена подиръ малко мълченіе проговори безъ да отговаря на думата на Главка.

— Не намѣрвашъ ли че твърдѣ много употребямъ триндафилитѣ въ вѣнецати? чувамъ че отъ сичкыгѣ цвѣтъя наймного обичашъ триндафилитѣ.

— Тѣ вѣчно и сѣкому аресватъ който има поетическо сърце, тѣ сж цвѣтъята на любовта, цвѣтъята на вечерята, свещенны цвѣтъя на мълчеливостта и на смъртъта; тѣ благоухажтъ на челата ни догѣ живѣѣмы, или поне докато животътъ ни са украсява отъ предѣститѣ; и съ тѣхъ пакъ са увѣнчава гроба ни когото са успокоены въ него.

— О, че какъ да можахъ, извика Недія, намѣсто да ти приготвимъ глѣбини този вѣнецъ да грабнж отъ рѣцѣтъ на орисницитѣ плата на живота ти и да го оплетж съ триндафили!

— Туй твое желаніе, любезна моя, е достойно за мелодическія те гласъ, и попоевическыты не бы могла да го изразишъ; каквато и да бы была моята орисница, азъ та благодарж!